

Két órába telik, mire a jeges úton felérek a dombra, gyerekkorom búvóhelyére, ahol mindig vigaszt találok. Hátam a levelét vesztett öreg tölgyfának vetem, így mintha fejemben csökkenne a fájdalom. Fejem felett holló tollászkodik, az egyetlen élőlény két kilométeres körzetben. Megszólal, hogy kár, kár, odalett a nyár. Tudom nélküle is. Kár, hogy nem lehet vele beszélgetni.

A hófedte táj nyugalmat áraszt, ám mindhiába, ha fejemben zakatolnak a gondolatok, olyan a hangjuk, mint a gőzmozdonyok. Ez nálam az izgalom jele. Zsebembe nyúlok, előveszem a gyűrt cigarettás dobozt, de hol van a gyufa? Nélküle nem tudok rágyújtani. Nem szeretem az öngyújtót, az olyan személytelen. Nekem szükségem van a megszokott mozdulatokra, arra, hogy úgy gyújtsak rá, ahogyan akkor tettem, amikor még tilos volt számomra a nikotin élvezete. Mára már semmi sem tilos, csak az a baj, hogy már nem akarok semmit. Kiegészíttem.

Elértem mindent, amit harminchat éves létemre elérhettem. Három nyelvvizsga, diploma, doktori cím, feleség, gyerek, ház, autó, szép karrier, tisztességes jövedelem és nincs tovább. Még lépegethetek felfelé a ranglétrán, megkereshetem a jelenlegi jövedelemem többszörösét is, ha magáncéget alapítanék.

Végre megtalálom a gyufát, kiszakadt a varrás a dzsekim zsebében és a tűzszerszámom a bélésében landolt. Ha most látna a feleségem, lenne nemulass, miért ebben a szakadt kabátban jöttem, mit szól Janka néni, még azt hiszi, hogy csórók vagyunk, nem telik egy rendes ruhára.

Munkahelyemen, a multinál, márkás öltönyben, fehér ingben és nyakkendőben feszítek egész héten, ne kelljen már a szabadidőmben is úgy kinézni, mint akit skatulyából húztak ki. Azért jöttem ide, hogy eldöntsem, merre van az előre, induljak, vagy megálljak, elmondjam Zitának a dilemmáimat, vagy egyedül döntsek, még akkor is, ha attól függ nem csupán az én sorsom, de bizonyos tekintetben a családomé is.

Innen a dombról nézve, játékfalunak tűnik a település, kanyargó utcáival, a házak füstölgő kéményeivel, a derékig érő hóban araszoló emberekkel. A zöldcserepes ház a miénk, még apám cseréltette le a régi töredezett tető héjalást erre az új színes cserépre. Hatvan év körüli a falu lakosságának életkora, nincs általános iskolája sem, így a gyerekek iskolabusszal utaznak a szomszédos település iskolájába.

Szinte érintésmentes a szűz hótakaró a falu körül. Nem jár erre senki, a holló, itt a fejem feletti ágon csak véletlenül vetődött ide, láthatóan magányos vándor, vagy csak kíváncsi, ki tudja. Ezért nem értem, hogyan vetődtek ide az angol cégemberei, akik a közelben fúrásokat végeztek, és szénlelőhely után kutatva ásványokban gazdag hatvanfokos hőforrást találtak, melynek hasznosítása érdekében öltre menő harcot folytatnak a magyar hatóságokkal. Egy London melletti laboratóriumban elemezték a vizet, és megállapították, hogy több betegségre is jótékony hatással bír. Erre már lehetne alapozni azt a beruházást, amelyet megálmodott az angol cég, azaz többmilliárdos befektetéssel a gyógy turizmus fellegvárává válhatna a település.

Csak hogy itt a kapitalizmus egyedi módon működik, szokássá vált más ötletének lenyúlása, holott befektetni való pénze senkinek sincs, az államnak biztosan nincs, a magántőke pedig kizárólag uniós pénzt mer kockáztatni, a sajátját nem, akkor pedig miért akadályozzuk azt, aki a saját pénzért kockáztatja? Nem megy el sem a hőforrás, nem a föld, amit ide épít a nyugati tőke, az itt is marad, magyar munkaerőt foglalkoztat, ide küldi az Euróval fizető vendégeket és itt is adózik. Maga a beruházás is számos itthoni mérnöknek, orvosnak, beruházónak adna munkát, s egyben a biztos megélhetéssel itthon tartva őket, de mintha ez sem számítana.

Mi a csudának foglalkozom ezzel a témával, amikor megvan nekem a magam baja! Nini, újabb hollók jönnek, köröznek a tölgyfa körül, majd hangos káromlás közepette magányos holló barátom köré tömörülnek. Jobb, ha arrébb megyek, mielőtt megtisztelnének.

Bandukolok a nagy hóban, tele tudom a friss, tiszta, hideg levegővel, gyönyörködöm a tájban és csak egy kérdés foglalkoztat, mi lesz ebédre. Attól tartok, anya rucát süt, hagymás krumplival és párolt lilakáposztával tálalja, előtte almalevest eszünk, jó tejszínesen, és csőregét is süt, melyet annyira szerettem. Miért mondom múlt időben, amikor most is szeretem, vagyis szeretném, csak hogy az én kis feleségemtől oly messze esik a konyhaművészet, mint az Északi sarktól a Déli sarok.

Zitával tíz éve élünk együtt, ebből hét éve házasok vagyunk. Három gyereket terveztünk, és azt hiszem, a hároméves Luca lányunk után több gyerekünk nem lesz, mert nejem karrierépítésbe kezdett, pedig anyagilag megengedhetnénk magunknak akár féltucatnyi gyereket is, legfeljebb nem jutna pénz a flancolásra, amit, mit is tagadjam, kedvesem nehezen viselne el. Az is baj, hogy nagyobbbat mutat, mint a valóság.

Kislányunkat is kétnyelvű óvodába íratta, lassan jobban beszél angolul, mint magyarul. Elhoztam anyától a gyerekkori meséskönyveimet, amelyekből esténként még apám mesélt nekem. Ez volt a mi időnk. Későn járt haza a munkából, én már megfürödve az ágyban vártam. Éppen csak átöltözött, kezet mosott, és fogta a csésze teáját, bejött hozzám, leült az ágyam melletti fotelbe, feltette a szemüvegét és mesélt. Hol a könyvből olvasta, hol meg fejből mondta, egészen addig, amíg egyetlenes szuszogásom elárulta, hogy átléptem az álom határát.

Zitának nem tetszenek ezek a régi mesék, mert mindig a jó győz, nem ilyen az élet, szívem, a gyereket életre kell nevelni, csitítgatott, amikor dühömben az asztalra csaptam a Tündérszép Ilona című, vastos mesekönyvet. Nem szereti azt sem, ha Luca a nagyanyjéknál nyaral, kergeti a tikokat meg a rucákat, meghúzkodja Bodri fülét és hagyja, hogy képen nyalja az öreg jószág, vagy nagyapjával kapálgasson a kertben, mely tevékenysége kapcsán még a feje búbja is földes lesz, és este nagyanyja esővízben mossa meg a haját, amely reggelre csillogó selymes fényű lesz. Kéthetes nyaralása után ivadékom lucskos káposztát akar enni, meg tökös mákos rétest, kötött galuska- és paradicsomlevest reklamál, s cirkon fánkot kér süteményként. Micsoda paraszt módi, morog Zita az orra alatt és igyekszik visszaszoktatni Lucát a félkész ételek, pizzák élvezetére.

Leérek a völgybe, innen már rendes aszfaltos úton mehetek a faluba. Visszanézek a tölgyfára, amely ott áll, ahol hagytam, a varjak pedig tovább gyülekeznek az ágain. Messziről kisebb komor felhőnek látszódnak, nem pedig ártalmatlan fekete madarak csoportjának.

Lelkemet is fekete felhő árnyékolja. Két hét múlva kiküldetésbe megyek Londonba, az anyacéghez és a vezér titkárnője megsúgta, hogy felkérem, menjek ki dolgozni. Zitának nem merem megmondani, mert gondolkodás nélkül, azonnal csomagolni kezdene. Nekem ez nem olyan egyszerű, akkor nem láthatnám a szüleimet, amikor csak akarom, nem lenne időm szülőfalum csendes életét szemlélni, mert hiába élek a fővárosban, a gyökereim itt vannak. Itt érzem magam biztonságban, ide jövök, ha gondjaim vannak, s bár magamban vívódom a megoldásukon, mégis biztonságot ad a szülői fészek, a völgyben meghúzódó, nehezen változó kis falu látványa, az itt lakók szókimondása, bölcsessége, melyeket együtt és külön-külön sem találnék meg sehol a nagyvilágban.

Lehetnék milliárdos, kőkemény üzletember, de az már nem én lennék, aki innen tizennégy évesen elment középiskolába, utána az egyetemre, csak egy gyökér nélküli, gyökér gazdag ember, pénzimádó, pénzt csináló élő ember képébe bújó gép. amely mint az exkavátor, mindenben és mindenkin átgázol a cél érdekében. Szüleim csak Skype-on látnának, nem tudnék segítségükre lenni a bajban, Luca egy év múlva már keresgélné a magyar szavakat, Zita felvenné a britek legrosszabb szokásait, én pedig a lelkiismeret furdalástól depressziós lennék.

Bárhogyan is nézem, cserbenhagynám a hazámat, mert hiába gondolom azt, egy idő után visszatérek, erre nem kerülne sor sohasem, mert mindig akadna ok a hazatérés halogatására. Ha mindannyian elmegyünk, egyszer csak elfogy ez a kis nép.

Barátságosan vakkant Bodri, és hozzám dörgölődik.

Anya terített asztallal vár, apa újságot olvas, kihasználva az ebéd előtti szabadidőt.

- Fiam, iszunk egy snapszot ebéd előtt? – kérdi, és máris indul a pálinkáért.

- Aztán lassan azzal a pálinkával, öreg! – szól utána anyám. – Gyere, kisfiam, moss kezet és ebédelünk. Almaleves lesz, mert sült ruca, hagymás krumplival, dinsztelt káposztával és csőrege fahéjas porcukorral hintve, ahogyan szereted.

Ötvenkét fokos apa pálinkája, aki nem szokta, azt megköhögteti.

Ebéd közben szóba kerülnek az unokatestvérek, a gyerekkori barátok, akikkel rég találkoztam. Filep Gyuri jogász, az egyik minisztérium államtitkár helyettese, Kovács Miska gépészmérnök, Vajda Juli vendéglátós szakember, Horvát Pista bankos.

- Mondd, apa, megvan annak az angol mérnöknek a telefonszáma, aki egy éve nálatok lakott?

- Hogyne lenn, minek az neked?

- Gondoltam, beszélek vele – válaszolok közömbös hangon, pedig belül szétvet az izgalom. Ha összefogunk, Gyuri, Miska, Juli, Pista meg én, és csinálunk egy közös céget, még lehet valami az angolok tervéből.

John Calligham nem lepődik meg a hívásomon. Egy hét múlva személyesen is felkeres, addig beszéljek a többiekkel. Ezzel nem lesz baj, csak azt nem tudom, hogyan győzzem meg Zitát, hogy kilépek a cégtől és magánvállalkozásba kezdek.

Kimegyek az udvarra. Rágyújtok.

A pulykakakast izgatja a kezemben lévő égő cigaretta, ott köröz körülöttem. Fejét félre fordítja, hogy jobban szemügyre vehesse, még szerencse, hogy gyorsan eloltom és visszamenekülök a házba, mert éppen nekiveselkedik, hogy elrugaszkodjon, és két szárnycsapással elérje és kikapja kezemből az áhított cigarettát.

Apám a fejét csóválja, szokj le a dohányzásról fiam, korhol és követi a szemével, ahogyan a csikket a sparhelt tűzterébe dobom.

- Változtatni akarok az életemen, apa, és abba már a dohányzás nem fér bele.

Anya végzett a mosogatással és egy pillanatra megáll az ablak előtt.

- Nézzétek csak, a fehér holló ott billeg a kapufélfán. Honnan került elő? Évek óta nem láttam.